

БРОЈ 1257 • 119 ДИНАРА
година XLIX • 19. јул 2013.

ВЕЛИКИ ПОВРАТАК ОБЛИНА

Женственост и природан
изглед поново су у моди

Фитнес

ВЕЖБАЈТЕ
И НА ПЛАЖИ!

ИНТЕРВЈУ

Константин
Костјуков
Време данас има
највећу цену

ТАМАРА ДРАГИЧЕВИЋ у улози модела

Екстраваганца у БЕЛОМ

WWW.BAZAR.CO.RS

ДЕТОКС

Исхрана
и третмани
који ће вас
препородити

МОДА

Тиркиз,
римљанке,
морнарски
стил

ПЛУС:

МИЛОШ БИКОВИЋ
БИЉАНА МИШИЋ
АДРИАНА ПОПОВИЋ
КЕЈТ МОС

BAZAR

1 405966 51257 1

Е.П.Д.Е.Т.

3,00 EURO

СРБИЈА: 200 КМ
СЛОВЕНИЈА: 2,00 ЕУРО
МАКЕДОНИЈА: 90,00 ДЕН
БИХ: 3,00 БМ
БОСНА: 1,50 ЕУРО
ХРВАТСКА: 15,00 КН
ГРЕЦИЈА: 3,00 Е

34770

ФИГУРЕ вајане снагом ЖЕНСКИХ руку

За њом су данас бројне изложбе у галеријама у Паризу, Лондону, Стокхолму, Њујорку, Београду... Адриана Поповић је несумњиво наследила таленат свог оца, чувеног сликара Љубе Поповића, и њене скулптуре су с разлогом запажене

ПИШЕ: ГОРДАНА МАШИЋ; ФОТО: ЛИЧНА АРХИВА

Одлучан став сасвим одговара Адрианином карактеру и то су њени родитељи спознали још док је била мала, били су стрпљиви и пустили је да све уради сама. Њен отац, светски познати и признати сликар Љуба Поповић, помогао је многим, али не и њој, Адриани, својој ћерки која је желела да се сама избори за место под сунцем. Адриана Поповић рођена је 8. маја 1970. године у Паризу, а ваја од своје треће године. Изабрала је да се бави скулптуром 1995. године, а студирала је три факултета: примењену уметност, геологију и археологију. Завршила је Факултет пластичних уметности на Сорбони у Паризу, а сада пише докторат. Након свега каже да је срећна што је прошла овакав пут. Прву самосталну

изложбу под називом „У потрази за умноженим телом“, Адриана је имала 2000. године у познатој галерији „Клод Леман“ на Монпарнасу, у срцу француске метрополе. Од тада до данас низале су се скулптуре од печене глине, букети људских тела, наоко слични, али сваки својом ликовном и социјалном линијом попуњава круг око празнине, заједничког садржитеља њихових појединачних живота. И управо ту поменути празнину Адриана покушава да испуни садржајем који би сваки посматрач њених скулптура требало да прочита на свој начин. Све њене фигуре су слободне, а опет спојене. Балансирају у простору изражавајући визије ауторкиног унутрашњег света. Вајарка годишње направи око седам скулптура, а на једну потроши приближно три месеца радећи и више њих истовремено. **У којој мери је ваш отац вршио утицај на оно што радите, али и на сам одабир професије и колико сте заправо задовољни што сте тражили свој пут студирајући различите ствари?**

Оно што сам себи и другима доказала јесте то да сам, поред уметности, способна да радим и друге ствари. Родитељи су ми финансијски и психички помогли да све те студије завршим и пронађем себе. Не бих нигде боље научила да мислим, да се организујем, да имам концентрацију него на научном

факултету. Тих година кад сам почела студије на „Beaux arts“-у већ је завладао постмодернизам. Рекла бих, распад система у уметности. Људски акт није више био централни у студијама, него говор. Сви студенти уметности већ на првој години мислили су да су уметници и више су филозофирали него што су нешто радили рукама. Тај тип учења никако ми није одговарао.

Од чега најчешће израђујете своја дела и да ли је тешко пронаћи адекватан материјал?

Од глине, током године, а камен је материјал на коме радим преко лета. У принципу, није тешко пронаћи одговарајући материјал за израду скулптура. Добра глина лако се налази и купује без проблема у Француској. Летујем на Врнику, близу Корчуле, у Хрватској. Читаво острво је стари, напуштени каменолом. Камен је по саставу кречњак и одличног је квалитета, а од њега су се градиле куће и камене скулптуре по Дубровнику и Венецији. Прича се да је и део Беле куће у Вашингтону грађен од врничког камена, као и део Свете Софије у Истанбулу.

Шта вас инспирише при изради једне скулптуре?

Мене инспиришу људи, књиге, уметност, играни филмови, документарци, политика, музика, стрипови, љубав... Моје скулптуре су савремена интер-

претација облика у три димензије. Човек је, по мом мишљењу, састављен од других људи пре њега, својих предака и оних којима је окружен. Састоји се од стварних особина, али и од снова, кошмара, па и нечег демонског у себи. Ја покушавам да све то преточим у уметничку форму која мора да има целовитост, без обзира на то колико је фигура ситничаво рађена.

Колико се уметник одриче стварног живота бавећи се својим послом?

Не, то је стварни живот.

Ко вам пружа највећу подршку?

До сада отац, мајка и сестра, а од пре неколико година муж и син.

Мислите ли да уметник има своје место у друштву и да ли је вајарство на цени?

И да и не! Али, уметнички поглед на свет је неопходан. Сматрам да је у данашњем свету битно баш класично изражавање у уметности, али управо то није на цени, већ се поштује мултимедија или такозвани постмодернизам.

Да ли се може живети од уметности?

Не може се живети без уметности!

Да ли је, осим уметности, љубав можда оно због чега живот вреди труда да буде проживљен?

Заљубљена сам у оца мог сина који сад има нешто више од две године. Тешко је живети без емоција, позитивних или негативних, јер су и та супротна осећања веома креативна.

Каква је ваша веза са коренима?

Осећам се као Францускиња пореклом са Балкана. Можда чак више Парижанком јер овде влада „мелтинг пот“ - сви су „помешани“ у Паризу. Током једне школске године живела сам у Рену и тамо сам се осећала више странкињом него у Паризу. Не осећам носталгију и жељу да се вратим у домовину, вероватно зато што нас родитељи нису тако одгојили. Мој отац је рођен у Тузли, али је детињство провео у Ваљево. Мајка је рођена у Новом Саду, а живела је у Београду. Бака по мајци живи сада у Београду. Деда по мајци је пореклом из северне Грчке. Постоји и прича да се један наш пра-пра-пра деда оженио са једном женом из Персије.

СМАТРАМ ДА ЈЕ У ДАНАШЊЕМ СВЕТУ БИТНО БАШ КЛАСИЧНО ИЗРАЖАВАЊЕ У УМЕТНОСТИ, АЛИ УПРАВО ТО НИЈЕ НА ЦЕНИ, ВЕЋ СЕ ПОШТУЈЕ МУЛТИМЕДИЈА ИЛИ ТАКОЗВАНИ ПОСТМОДЕРНИЗАМ

Породично, лета смо углавном проводили два месеца на једном малом острву у Хрватској. Родитељи су ми увек говорили да смо из Југославије. До рата, нисам размишљала да постоји било која разлика између свих југословенских република. Кад мислим на Балкан, прва асоцијација је то

мало острво у Хрватској, Врник. Тамо осећам своје корене. Док је трајао рат, нисам долазила на море, као ни у Београд, пуне четири године. Тај осећај за корене проширио се на Грчку и њихово море, па и на цело Медитеранско море и на исток до Ирана. Кад сретнем на улици у Паризу Руса, Бугарина, Чеха, Пољака, Грка, „екс-Југословена“, па чак и Иранца, осећам се блиском са сваком.

Да ли сте и ви, као сви други Балканци, пуни контрадикција?

Чини ми се да су сви људи мешавина пуно индивидуа, свака личност има много слојева. Балканци се само изражавају бучније. Кад радим скулптуру, имам у виду да једна личност има пуно слојева, први је онај који се види, а иза има доста сакривених.

Да ли се на вашим радовима осликавају стања оптимизма и песимизма и у којој мери је то посматрачима ваших дела видно?

Ја сам свакодневно оптимистички тип. Знам да има ружних ствари, људи, ситуација...

Али све моје скулптуре баш се боре против „зла“. Није им лако, али најчешће имају позитивну поруку, што се може илустрirati са неколико наслова: „Корифеј једног света који није више зачаран“, „Потребна илузија свица“, „Борба против множења шкрга“, „Bella Ciao“, „Микро-отпор против силовања имагинарног света“...

Водите ли дијалог са својим радовима и како им дајете наслове?

Док радим, имам периоде посматрања: гледам их из више углова и са различитим осветљењем. Волим да фотографишем скулптуре док их радим, да видим шта имају да ми кажу. Неки пут ми скулптура каже нешто што не знам. Тражење наслова почиње стварањем скулптуре и често је потребно неколико месеци после израде скулптуре да се наслов кристализира. У међувремену, он се понекад мења неколико пута. Након што је наслов пронађен, он постаје део скулптуре. Без тога, скулптура је недовршена, она постаје жива кад је именована и дефинитивно готова. Бирање наслова иде по истом процесу као моделирање - у простору између нагона и разума. ■

